

KONFIRMAČNÍ SLAVNOST 29.3.2026 – kázání

Hlavní čtení: 2. Mojžíšova 3,1-20

Společné kázání 2 farářů – pro rozlišení jsou slova f. Petra Kulíka běžným písmem,
slova f. Marka Kačkoše jsou *šikmým písmem (kurzívou)*.

Milí bratři, milé sestry,
milé konfirmandky, milí konfirmandé, dnešní kázání bude trochu jinak, protože celé dnešní bohoslužby jsou tak trochu jinak. A protože tady tento rok můžu mít kolegu, vikáře Marka Kačkoše, tak jsme si společně dovolili pro vás připravit takové dialogické kázání, kázání formou rozhovoru.

A myslíme si, že právě takovýhle styl se hodí, když ne na normální neděli, tak aspoň na konfirmační, když máme tak blízko ty naše mladé konfirmandy.

Marku, jaké jsou tvoje vzpomínky na konfirmaci?

Čekal jsem tuhleto otázku na začátek, protože to už se musím hodně, hodně se snažit vzpomenout si, protože už to bylo dávno. A já řeknu něco, co tady pochopí jen lidi, co mají 50+. Moje silná vzpomínka je, že jsem měl na snídani chleba s máslem a šunkou.

Rozumíte, dnes to nepochopíte, ale tehdy šunka byla vzácnost. To bylo prostě jenom u svátečních příležitostí.

Ale to, co si nejmíc pamatují, byla věta mé babičky. Já jsem tu větu dnes slyšel v kanceláři.

Řekla teta Věra, když tam přišla, a oni tam byly tak hezky seřazení, děvčata a kluci.

Řekla jim: vy jste už dospěli. A to byla věta, která u mě řekla babička: ty už jsi dospělý.

A já jsem nad tím tehdy hodně, hodně přemýšlel, co to znamená. Byl jsem v podstatě ještě kluk a už jsem najednou byl dospělý.

A co tvoje vzpomínky, Petře?

Já si vzpomínám na svoje dvě babičky. Na babičku Kulíkovou a babičku Dvorskou.

Babička Kulíková skoro neviděla a neslyšela, ale dobře si všimla, že mám účes na konfirmaci, který se jí vůbec nelíbil.

Měl jsem tehdy ještě takovou tu přehazku, to si neumíte na mě představit, takže jsem házel hlavou různě a ona říkala, že ses neostříhal na takovou slavnost. A to si asi umíte představit, co jsem si v tu chvíli myslel.

Druhá babička říkala, až to budeš mít za sebou, dostaneš pětistovku. To si dobře pamatuju, dobrá motivace. Je zajímavé, že si pamatuju zkoušku, ale moc si nepamatuju tu slavnost samotnou. Ale jednu věc té slavnosti si pamatuju. Byl jsem konfirmovaný se svou sestrou a se svým bratrancem. A s tím bratrancem jsme potom taky slavili všichni dohromady, už tu neděli, Večeři Páně. A my jsme se tehdy s velkým nadšením společně pozdravili stisknutím pravice a řekli si navzájem, pokoj Tobě, bratře. A o té chvíli asi měsíc jsme si říkali vždycky, kdy jsme se potkali, bratře. Protože jsme si uvědomili, že teď jsme právoplatní členové od Oderského sboru. A můžeme se tak nazývat a dělalo nám to vlastně velkou radost.

Tak to jsou zase moje vzpomínky.

Marku, ale vrhněme se na ten text, který jsme slyšeli. Co ty na to?

My jsme si pro vás připravili to kázání v rozhovoru, jak už jsem říkal, a budeme se chtít zaměřit na ten biblický oddíl z knihy Exodus a přemýšlet nad tím spolu s vámi, jaké vlastnosti Bůh má, jaký Bůh je a kdo jsme my, kteří před ním stojí a v něho věří.

Marku, to je ten důvod, proč si vybral ten text?

Tak dejme tomu, může to být jeden z důvodů. Ale ten větší důvod pro mě, proč já jsem už taky na to kázal konfirmandům, je, že v tom textu zaznívají dvě důležité otázky. Nejen pro vás, ale pro nás všechny.

První otázka je, kdo jsem já. To se ptá Mojžíš.

Když ho Bůh oslovi a pošle, tak se ptá, a kdo jsem já?

Ale pak se zeptá i tu druhou důležitou otázkou, ale kdo jsi ty, Bože?

A vlastně celý náš život víry je takovým hledáním těchto těch odpovědí. Odpovědi na tyto dvě zásadní otázky. Kdo jsem já - a kdo jsi ty, Bože?

No, tak můžeme se do toho pustit?

Tak my jsme si připravili takovou pomůcku. Tenhle věšák nám poslouží jako držák na naše nápisy. Abyste to mohli lépe sledovat, tak první téma je, že Bůh je svatý. Bůh je svatý.

A já řeknu něco, co zřejmě dnes budu opakovat vícekrát.

Já jsem fascinován. Fascinován z té představy Boží svatosti.

Dokážeme ji zadefinovat nějak?

Samozřejmě víme, že to slovo znamená třeba jako něco oddělený, jako jiný.

Ale stačí to? Boží svatost je prostě něco, co člověk pochopí zřejmě až ve chvíli, když to zažije. Tak jako Izajáš a třeba Jan na ostrově Patmos mají podobnou zkušenost.

Podobnou zkušenost, když se otevře nebe a oni vidí a oni slyší, že v tom nebi zní takový chorál. Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů a padají k zemi.

S Mojžíšem je to podobné. On najednou slyší: zuj opánky, protože země, na které stojíš, je svatá. Tohle je svatá země? Ten písek, horký písek? Tahle ta midjánská poušť, to je svatá země? No je, pokud na ní sestoupí Hospodin, pokud se ji Hospodin dotýká.

A to je na tom to fascinující. Svaté může být všechno, čeho se Bůh dotýká.

Kam tím mířím? Svatí můžeme být my, když se nás Bůh dotkne. Proto Pavel říká, že jsme chrámem Ducha svatého. A když nás Bůh naplní, když se nás Bůh nějakým způsobem dotkne, tak budeme svatí, oddělení pro Něho.

A to můžete zažít ve svém životě. A to je to důležité. Já vám přeji, abyste prožili tu Boží svatost. Abyste byli fascinováni z toho, že se najednou v životě budete muset zout, trochu pokořit před tou Boží velikostí, Boží nádherou.

Já vám přeji, abyste prožili to, co Mojžíš, který si zakrýval tvář, protože se neodvážil pohlédnout na tohoto Boha. Já chci, abyste zažili ten úžas. Úžas z toho, že Bůh je svatý.

Ale není jen svatý.

To určitě není.

Protože kdyby byl jenom svatý, jak si říkal Marku, oddělený, tak bysme skoro mohli nabít dojmu, že Pána Boha naše starosti vůbec nezajímají, že si od nás drží dištanc, odstup, že jsme my tady a on je někde daleko, protože se nechce už špinit žádnou naší člověčinou.

Z toho textu dál ale velice silně zaznívá, že Bůh je soucitný.

Že je soucitný.

Když Hospodin promluví k Mojžíšovi, řekne: dobře jsem viděl to, co prožívají Izraelci. Já jsem slyšel jejich nárek. Já sestoupím a budu s nimi pracovat a já je z té otročiny vyvedu.

Několikrát tam říká, že to vidí, že se na to dívá. Dokonce viděním jsem viděl. Silně ji už to v hebrejštině nemůže říct. Já na to hledím tak jako otec nebo matka hledí na svoje děti a trpí úplně stejně jako otec a matka trpí, když děti trpí. Známe to všichni velice dobře, vy to – dejžto Pánbůh -

jednou taky poznáte, jaká je to starost o děti, o vnoučata. Když něco prožívají těžkého ty naše ratolesti, tak my spolu s nimi. A někdy možná snad ještě hůř.

Dobře jsem viděl, jak se Izraelci v otroctví cítí. Já teď sestoupím a pomůžu jim.

Je to velice důležitá věc. My někdy jako křesťané si necháme nakukat, že Starý zákon, to je ten Pán Bůh, který je přísný a krutý. Nový zákon to je ten Bůh, který je milosrdný a laskavý, jako kdyby jsme snad měli dva bohy. V jednom jediném textu se Bůh představuje jako svatý, ale zároveň jako vysoce a velice citlivý na to, co všechno my prožíváme.

A tím si člověk má být jistý. Tím si máme být jistí, že když se s námi něco děje, cokoliv menšího nebo většího, Ty to víš, Bože. Ty mi rozumíš, Ty se na mě díváš, Ty mě slyšíš, Ty víš, co se se mnou děje v noci nebo ve dne, když mě druzí lidé vidí nebo když jsem sám, s tou Tvojí účastí, s tím Tvým soucitem, já můžu plně počítat.

Bůh je soucitný.

Marku, ale to by taky nestačilo, že?

Já k tomu asi musím jedním dechem hned připojit tu další vlastnost.

Co nám to pomůže, když nás Bůh bude jenom litovat?

Co nám to pomůže, když nás Pán Bůh bude jenom litovat? On je taky svrchovaný. Svrchovaný. To znamená, viděl jsem, slyšel jsem, prožil jsem spolu s nimi, a tím to neskončí. Já půjdu a vyvedu je. A z toho otroctví faraonova je dostanu ven. A dopředu vím, říká Hospodin, dopředu vím, že farao je nepustí. On je nebude chtít pustit, který blázen jako mocnár by pustil otroky, kteří tam za levné pracovní podmínky, za jídlo a přístřešek pracují.

Nikdo by je nepustil, jenom blázen. Já vím, že to neudělá, ale já si na něj došlápnu, protože to jsou ten můj lid. Jsou lidé, kteří jsou z otročení a kteří trpí, a já si na něj došlápnu a ten lid osvobodím.

To je velice důležitá věc uvědomit si, že Pán Bůh jenom nevnímá ty naše starosti, ale že s nimi taky pracuje, že pracuje s námi. A že můžeme vyhlížet, že se nás dotkne, že nás uzdraví, že nás posílí, že nám daruje nějaké východisko, které my vůbec nevidíme v danou chvíli, když něco prožíváme, co pak ti Izraelci si uměli představit, že vyjdou z Egypta? Sami by nikdy neodešli. To Bůh učinil. Je to tak nebo k tomu chceš něco dodat?

Jo, Bůh to učinil. Ale jak to Bůh učinil? A jak Bůh dělá různé věci v našem životě, v dějinách spásy?

Jo, já si myslím, že Bůh může udělat tohle. Vždyť když stvořil svět z ničeho svým slovem, může udělat. Ale on to tak nedělá. On si povolává nás, on si povolává lidi. On si tam povolá toho Mojžíše. A víte, co je na tom zajímavé? Že Bůh je Bůh spolupracující a spolupracuje s takovým Mojžíšem, kterému je už v té chvíli 80 let. 40 let, skvělá výchova. Byl na dvoru faraona, měl nejlepší vzdělání, měl kontakty, uměl se pohybovat, znal etiketu dvorní, všechno uměl. Ale pak se stalo něco hrozného. Zabil Egyptana a utekl. On je běženec a žije 40 let na poušti. A slyší jenom bé, bé, a ticho. Myslím, že za 40 let člověk ztratí komunikativní schopnosti. A přece Bůh řekne, ty půjdeš. Je mu 80 let a říká: já už neumím ani mluvit. Rozumíme tomu. A Bůh řekne, a ty půjdeš!

A on se zeptá a to je to fascinující. Mojžíš se ptá ale, kdo jsem vlastně já? On si to všechno uvědomuje. Už jsem starej, vyšel jsem z cviku, už nemám ty kontakty, nemám ty možnosti, které jsem měl. A víte, co mu na to řekne Bůh?

A Bůh mu řekne: Jen se neboj, Mojžíši, ty do toho přijdeš. Když se tam vrátíš, uvidíš to, tak ono ti to hned nalezde do hlavy a tak dále.

Tohle mu řekl? Je tu někdo, kdo se mnou souhlasí? Ne, Bůh mu to neřekl. Bůh ho nechlácholí. Bůh mu nepozvedá sebevědomí. Bůh mu řekne, ale já budu s tebou.

Není důležité to, co ty umíš nebo neumíš. Není důležité to, jestli jsi mladý nebo jsi už starej a cítíš se na odpis. Není to to důležité. Důležité je, že já budu s tebou.

A na to já umím jeden hezký vtip, nevím, jestli si to můžu dovolit.

Můžu si to, Petře, dovolit?

Jak to mám vědět, když ten vtip neznám?

No tak zkusíme to, riskujme to. Jeden skvělej vtip je o zajíci. Co může být prostě škodného na zajíci? Zajíc takový natěšený si běhá lesem a přijde liška a liška se zeptá: Zajíci, co tu běháš?

Sbírám náměty pro diplomovou práci.

A liška se ptá, tak jakou máš diplomovou práci?

No jak zajíci likvidují lišky.

A ona říká: tak to chci vidět.

Tak pojd' me tam za skálu a já ti to řeknu.

Jdou za skálu, po chvíli liška vyleze, strhaná, zbitá, zničená, ponížená.

A příští den se to opakuje. Jenom že potká zajíc vlka.

Co hledáš? Sbírám tu náměty. No jaké?

No tak pojd', ukážu ti to, tam za tou skálou.

Stejně i vlk vyjde zničeněj, strhanej.

A příští den, aby to nebylo málo, tak zajíc znovu ještě s větším sebevědomím si tam kráčí lesem a přijde medvěd.

A ono se to zopakuje. A znovu u skály a zpoza tý skály vyleze medvěd. Takový zničený.

A za chvíli tam vyleze lev.

A zajíc říká: není důležité, jaké máš téma, ale jakového máš konzultanta.

A to platí pro naše životy. Každý z nás máme nějaké životní zadání.

Bůh s námi chce spolupracovat na něčem. Nejsi na to mladej, nejsi na to starý, nejsi na to neschopnej. Ne, ne, ne. Proč? Protože Bůh bude s tebou. Protože Bůh bude s tebou. Já budu s tebou. To je jediný argument. Proč ty, já, Petr, proč my všichni můžeme být použitelní pro Boží království?

Já budu s tebou.

Marku, jak si můžeme být jistí, že Pán Bůh bude s námi?

To je skvělá otázka.

A na tu skvělou otázku je fascinující odpověď. Protože Bůh je věrný v naší minulosti.

Jak si tím můžeme být jistí? Já jsem v týdnu byl navštívit jednoho bratra. A on mi ukázal bibli své maminky. Konfirmační bibli.

A pak mi ukázali jinou bibli, kde byly zapsány události z jejich života. Z života jeho rodiny.

Já jsem si vzpomněl, vždyť takto to bývalo. Tak to lidi měli.

Bible - to bylo nejen Boží slovo, z kterého se četlo. Bible, to byla taky rodinná kronika.

Napsaly se tam všechny věci. Ale když se někdo narodil, když někdo zemřel, když někdo byl vážně nemocný, když se něco stalo, když byla nějaká svatba, radost...

A víte, proč je to důležité? Protože když takovou bibli vezmeš do ruky, když se díváš na takovou rodinnou kroniku, tak si u toho řekneš, a já jsem tady, na vzdory tomu všemu.

Proč? Protože Bůh je věrný.

Protože Bůh je věrný. A ten Bůh se představí Mojžíšovi: já jsem Bůh tvých otců, Abrahamův, Izákův, Jákobův. A víte co? Já jsem přesvědčen, že tam v Egyptě už nikdo nepamatuje, kdo byl Abraham, Izák, Jákob.

Nikdo je nezná. Možná ta paměť tam sahá, někde jako tradovaná vzpomínka.
Ale ten, kdo na ně pamatuje, je Bůh. To, že je Bůh věrný v minulosti, znamená, že nezapomíná. Bůh nezapomíná. A na to je jednoduchá zkouška. Dokážete si vzpomenout a vyjmenovat jména svých dědečků a babiček? Svých pradědečků a prababiček? A už nemusím jít dál.
Zapomínáme. I na nás se zapomene. Po naší smrti kolik? 40 - 50 let?
Zapomene se na nás. Ale kde se nezapomíná? U Boha.
Bůh pamatuje 400 let v egyptském zajetí, v otroctví.
A Bůh pamatuje na sliby, které dal Jákobovi, Izákovi a Abrahamovi.
Bůh pamatuje. Bůh je věrný v minulosti.
A proto s tímhle tím vědomím můžeme stavět zápasy ve svém životě.
Tady v Javorníku, když se s někým potkám na těch školeních, kam chodím, se mě všichni ptají, ještě pořád se tam zpívá z kancionálu?
A já to teď říkám s radostí: jo, ještě pořád. Proč? Protože je to vaše připomínka. Připomínka toho, že Bůh tu byl jako Bůh věrný. S vašimi otci, dědečky, babičkami. Bůh tu byl. A to, že jste tu dnes, je dílo jeho milosti. Boží věrnost známe z jeho skutků.
Ale žije? Žijeme jenom z minulosti? Včera?
To určitě ne. Já bych tomu, co jsi řekl, dodal ještě, že já mám větší šanci než ty, že na mě tady nezapomenou, protože si mě třeba jednou vyšijou na obraz.
Ale tak tebe třeba na nějakém jiném sboru.
Přesně tak - ani my nežijeme jenom z minulosti, a ani Bůh nežije jenom z minulosti.
Bůh je věrný v budoucnosti. Bůh je věrný taky, nebo bude věrný v budoucnosti. A to v tom textu zazní velice silně.
Na jednu stranu je to Bůh Abrahamův, Izákův, Jakobův. Bůh minulých pokolení.
Ale na druhou stranu dojde v tom textu k zásadnímu sebepředstavení Hospodina ve zjevení jeho jména. Jsem, který jsem. Z hebrejštiny by se to správně mělo překládat jako: budu, který budu.
Ty teprve uvidíš, Mojžíši, co jsem zač. Ty se teprve musíš se mnou seznámit. Ty mi ode dneška musíš důvěřovat a svěřit mi můj život. A uvidíš, co s tebou budu dělat. Jak vedle tebe budu, já pro tebe budu, já nad tebou a před tebou budu. A to je fascinující věc.
Na jednu stranu, ohlédnout se do minulosti, to je důležité. Tam člověk získává nějakou kotvu, ale Bůh budoucnosti, to je jako vítr do plachet.
Jenom je potřeba vyjít. Mojžíš měl konfirmaci v 80 letech. Kdo jsem já, abych šel? Musel jít. Vy máte konfirmaci dnes a je vám o moc míň. Můžete zažít úžasné věci s Hospodinem, který slibuje, že jako byl s vašimi předky, bude i s vámi, i s těmi, kteří přijdou po vás a po nás. Na to se můžeme spolehnout. Ty kroky do budoucna, kroky do důvěry, jsou vždycky hrozně těžké pro nás, protože my nevíme, co se stane, když uděláme ten první krok, když vykročíme. A spoustu kroků uděláme špatně. A selžeme. No, Mojžíš taky selhával. Ne, že ne! A někdy se bál, co přijde. A někdy dokonce Pánu Bohu spílal a říkal: to nemyslíš vážně, Bože, kam si nás to doved?
Nejenom Izraelci na poušti. I Mojžíš si stýská. To přijde na každého. Ale to je právě ta dobrodružná cesta s Hospodinem, který je vždycky o krok před námi a chce, abychom ho došli.
Já jsem přemýšlel nad tím, kolikrát v životě jsem se setkal s Bohem, který teprve bude a který mě vede do budoucnosti. A vlastně jsem došel na to, že to je svým způsobem každý den, ale někdy jsou takové velké věci. A tak mě napadla jedna, která se stala před třinácti lety, když jsme se nastěhovali do Javorníka. To je přece krok odvahy. Já jsem vůbec nevěděl, co mě na novém místě čeká mezi lidmi, které neznám a se kterými se budu muset seznamovat. Jestli to klapne, jestli se sžijeme, jestli

si budeme rozumět, jestli vedle sebe dokážeme žít, jestli tady budu něco platný, jestli mě budou mít rádi, jestli budu mít rád já je. Já jsem rád, že jsem ten krok udělal, že jsme ho udělali s rodinou, protože jsme tu našli na hezkou řádku let domov.

Ale kdyby Bůh nezavolal, tak bych nešel. Já jsem to vnímal jako boží zavolání.

A tak my vám s Markem a spolu se staršovstvem a spolu s ostatními přejeme, milé konfirmandky, milí konfirmandé, abyste se nebáli vykročit za Hospodinem a vnímali, že na každém krůčku vás postupně bude vést v malých i velkých výzvách.

Marku, já si myslím, že nakonec jsme nezmínili toho nejdůležitějšího.

On sice v textu není, ale měli bysme ho zmínit, že?

Já si taky myslím, jako dva reformovaní faráři bysme neměli skončit kázání bez toho, abysme poukázali na toho, na kom v životě záleží. Na Ježíše Krista.

Myslíš si, že bysme mohli zopakovat ty vlastnosti Boží a ukázat jenom tak rychle, jak s Ježíšem souvisí?

A zkuste být užasnuti a fascinovaní. Když mluvíme o svatém Bohu a najednou si představíte tu scénu z Genezaretské zahrady, jak o tom píše Jan, kdy ho přijdou zatknout jeho nepřátelé.

A on tam řekne, já jsem to. A v tu chvíli všichni padnou před ním na kolena.

Ježíš je svatý Bůh.

Je svatý, ale zároveň je taky vysoce a velice soucitný. Dokázal překročit všechny bariéry a dotkl se třeba malomocného, kterého se lidi stranili a tím dotekem ho uzdravil.

A je to Bůh, který si povolává nás, aby konal své dílo v tomto světě. Tenhle svatý a soucitný Bůh v Ježíši Kristus povolal své učedníky a řekl jim, a budete mi svědky. A v té samé chvíli je ubezpečil: a já budu s vámi.

Takže spolupracoval s lidmi, povolal si své učedníky, ale zároveň se o ty své učedníky krásně postaral. Třeba když byla bouře na moři a oni měli strach o svůj život, tak tu bouři utišil. Kvůli nim je svrchovaný.

A ve svých skutcích se nám dává poznávat, abychom na tom, co známe ze své minulosti, mohli stavět svou budoucnost. A ne každý má své předky, na kterých svědectví může stavět, ale všichni máme jednu věc, na které stavět můžeme, a to je kříž Pána Ježíše.

To je odkaz minulosti pro život každého z nás, protože ten kříž je znamením spásy dodnes i navěky, pro mě i pro tebe.

Zároveň je to Bůh, který vstal z mrtvých a je živý. A je to náš živý Pán a Spasitel a vede nás těmi krůčky dál. Nepřišel rovnou k učedníkům, ale řekl: setkám se s vámi v Galilei, přijďte za mnou. Oni přišli a od té chvíle už se ho nikdy nepustili.

Takový je náš Kristus. A k němu teď společně volejme.

Pane Ježíši Kriste, v Tobě samotném se snoubí všechny nejdůležitější boží vlastnosti, jako v pravém Božím Synu. Každý z nás někdy potřebuje slyšet něco jiného. Někdo to, že jsi plný soucitu, někdo to, že vládneš dějinám, někdo to, že nám dáváš šanci, abysme s Tebou spolupracovali, někdo to, že Ty všechno směřuješ a vedeš. Někdo potřebuje slyšet, že jsi na kříži odpustil jeho hřích. A někdo víc to, že jdeš před ním a táhneš ho do božího království.

Pane, ke každému z nás promlouvej jinak a přitom k nám všem společně, protože Tvůj hlas a Tvého ducha potřebujeme zakoušet mladí i staří, zkušení i nezkušení, děti i dospělí.

Amen.